

Kapitola jedna

Garrettovy nám máma zakázala už od první chvíle.

Ale na tom by ještě nebylo nic zvláštního.

Toho dne před deseti lety jsme stály na dvorku a dívaly se, jak k nízkému domku se šindelovou střechou hned na druhé straně našeho plotu přijíždí otlučený sedan se stěhovacím autem v závěsu.

„To ne,“ povzdychla si máma a ruce jí spadly k bokům, „a já tak doufala, že k tomuhle nedojde.“

„K čemu?“ zavolala na ni moje starší sestra z příjezdové cesty. Tehdy jí bylo osm let a měla dost napilno s cibulkami žlutých narcisů, které jsme toho dne na mámin příkaz musely pomoci zasadit do záhonu před domem. Přeběhla k latkovému plotu, který dělil náš pozemek od sousedního, a na špičkách pokukovala po nových příchozích. Přitiskla jsem obličej k mezeře mezi plaňkami, abych mohla s údivem pozorovat, jak se dva dospělí a pět dětí trousí z auta, jako by to byl alegorický vůz na karnevalu.

„Tady k tomuhle,“ mávla máma lopatkou směrem k sedanu, zatímco si druhou rukou stáčela stříbřitě plavé vlasy do drdolu. „Taková jsou v každé čtvrti. Rodina, která nikdy neseče trávu na zahradě, všude nechává válet poházené hračky a nikdy nesází kytky. Anebo sází, ale všechny jim zajdou. Prostě rodina bordelářů, s jejímž příchodem

okamžitě klesá cena nemovitosti. Tady je máme a hned vedle nás. Ten narcis jsi zasadila vzhůru nohama, Samantha.“

Otočila jsem cibulku a po kolenou se sunula blíž k plotu, jako bych nemohla odlepit oči od otce rodiny, který zrovna ze sedačky zvedl miminko. Na zádech mu u toho viselo kudrnaté batole. „Vypadají mile,“ řekla jsem.

Potom si pamatuju jen chvíli ticha a pátravý pohled mé matky.

Kroutila nade mnou hlavou s divným výrazem ve tváři. „Nejde o to, jestli jsou milí, Samantha. Je ti už sedm, takže by ses měla pomalu učit, co je na světě důležité. *Pět dětí*. Dobrý bože! Přesně jako rodina tvého otce. Hotový blázinec!“ Zase zavrtěla hlavou a obrátila zrak někam k nebi.

Posunula jsem se blíž k Tracy a nehtem na palci odloupla z plotu bílou šupinku barvy. Sestra se na mě podívala stejně varovně, jako když jsem se jí přišla na něco zeptat, když se zrovna koukala na televizi.

„*Ten kluk* je pěkný,“ řekla, když znova zamžourala přes plot. Natáhla jsem krk, abych viděla, jak se starší kluk s baseballovou rukavicí v ruce vynořuje z kufru auta, aby se vzápětí natáhl zpátky pro lepenkovou krabici naplněnou sportovní výbavou.

Tracy se už tehdy ráda odchylovala od mámina názoru a příliš často zapomínala, jak naši mámu rodičovství obtěžuje. Táta zmizel, aniž by se rozloučil, a nechal těhotnou mámu samotnou s ročním dítětem, horou zklamání a, díky bohu, i s penězi jejich rodičů.

Jak šel čas, ukázalo se, že Garretovi jsou přesně takoví, jak předvíдалa máma. Trávník sekali velmi sporadicky, pokud vůbec, vánoční dekorace nechávali viset až do Velikonoc a jejich zahradu tvořil mišmaš

z bazénu, trampolíny, houpaček a prolézaček. Paní Garrettová se sice opakovaně snažila vysadit nějaké sezónní květiny, chryzantémy v září, balzamíny v červnu, ale všechny vadly, sotva se stačily na světě rozkukat, protože jejich majitelka měla plné ruce práce s něčím důležitějším. Například s pěti dětmi, ke kterým v intervalu tří let přibyli ještě tři další sourozenci.

„Po dvaadvaceti měsících mi začínají nebezpečné časy,“ zaslechla jsem paní Garrettovou vysvětlovat v supermarketu paní Masonové, která komentovala její pučící břicho, „protože to už děti najednou nejsou miminka a já miminka tak zbožňuju!“

Paní Masonová jen povytáhla obočí a usmála se, ale hned, jak se otočila, nasadila kyselý obličej a se sevřenými rty zakroutila nechápavě hlavou.

Ale paní Garrettové to, zdá se, nevadilo. Užívala si s vnitřní spokojeností své velké chaotické rodiny. Když jsem slavila sedmnáctiny, už měla pět kluků a tři holky.

Joela, Alici, Jase, Andy, Duffa, Harryho, George a Patsy.

Za celých deset let, kdy vedle nás Garrettovi bydleli, se máma nikdy nepodívala oknem ven bez netrpělivého povzdechnutí. Na trampolíně skákalo příliš mnoho dětí. Opuštěná kola se povalovala po trávníku. Další růžový nebo modrý balónek pohlávil bezcílně ve větru, uvázaný na sloupku poštovní schránky. Hlučné basketbalové zápasy. Alice a její kamarádky chytající bronz na trávníku při řevu reproduktorů. Cákání větších kluků při mytí auta. A pokud mámu náhodou nevytočilo nic z toho, spolehlivě to zajistil pohled na spokojeně kojící paní Garrettovou, usazenou na schodech před vchodem do domu všem na očích nebo rovnou na klíně pana Garretta.

„Jak nemravné,“ utrousila při tom pohledu vždycky máma.

„Ale legální,“ odporovala jí budoucí právnička Tracy a pohodila platinovou hřívou. Postavila se hned vedle mámy, aby také mohla pozorovat Garrettovy velkým oknem v kuchyni.

„Podle zákona je naprosto v pořádku kojit, kde se člověku zachce. Takže vlastní domovní schody jsou vlastně docela přijatelné.“

„Ale proč? Proč dělá něco takového, když existují lahve a sunar? A když už teda jinak nedá, proč si s tím nejde dovnitř?“

„Protože hlídá ostatní děti, mami. Tohle jako máma dělat musí,“ dodala jsem někdy já, když jsem se postavila vedle Tracy.

Máma si povzdychla, zakroutila hlavou a vytáhla z komory vysavač, jako by to bylo valium. Hučení vysavače bylo ukolébavkou mého dětství, když s ním máma kreslila symetrické linie na béžový koberec v obýváku. Ty čáry pro ni představovaly záležitost tak důležitou, že stroj zapínala vždycky, když jsme s Tracy snídaly, a následovala nás s ním až ke dveřím, kde jsme si navlékly kabáty a nasadily aktovky. Potom se vracela a důsledně vysávala všechny stopy, naše i své vlastní, až do momentu, kdy jsme stály za dveřmi. Potom přístroj opatrně opřela na verandě o sloupek, aby ho mohla vytáhnout v momentě, kdy se vrátila z práce.

Od začátku bylo jasné, že s *Garretty se nekamarádíme*. Jen co si máma odkroutila sousedskou povinnost přinést lasagne na uvítanou, snažila se jim dát najevo, že vlastně vítání nejsou. Na usměvavé pozdravy paní Garrettové odpovídala zásadně studeným kývnutím. Nabídky pana Garretta, že poseká trávu, shrabe listí nebo odklidí sníh, odrážela lakonicky: „Máme na to personál, ale děkuji.“

Nakonec to Garrettovi vzdali.

I když jsme bydleli vedle sebe a některé z jejich dětí kolem mě občas projelo na kole, když jsem zalévala kytky, snadno jsem se jim vyhnula. Garrettovi chodili do státních škol, zatímco mě a Tracy máma poslala na Hodges, jedinou soukromou školu v našem městečku v Connecticutu.

Jen jednu věc ale máma netušila a jsem si jistá, že by se jí to pranic nelíbilo. Totiž, každou volnou chvíli jsem sledovala, co dělají Garrettovi.

Pod oknem mého pokoje je rovná plošina se zábradlím. Něco jako balkon, ale zase ne tak úplně, spíš jen prodloužená římsa skrytá mezi dvěma špičatými štíty, ze které je vidět k sousedům. Než se Garrettovi přistěhovali, chodila jsem tam přemýšlet. Potom jsem tam chodila snít.

Když mě máma poslala do postele, vylezla jsem na římsu a dívala se dolů do osvětleného okna na paní Garrettovou, jak myje nádobí, zatímco jedno z menších dětí posedává na kuchyňské lince vedle ní. Nebo jak se pan Garrett v obýváku z legrace pere se staršími kluky. Taky na světlo, které se rozsvěcovalo tam, kde muselo spát jejich miminko, a na siluetu souseda nebo jeho ženy, která hladila dětská zádička. Připadalo mi to jako němý film, ve kterém se odvíjel úplně jiný příběh, než jaký jsem žila já.

Jak šel čas, byla jsem čím dál odvažnější. Někdy jsem je sledovala i během dne, když jsem přišla ze školy. Krčila jsem se za štítem a snažila se přiřadit jména, která jsem slyšela přes síťové dveře, k jednotlivým dětem.

Úkol to byl záludný, protože všichni Garrettovi měli hnědé zvlněné vlasy, olivovou kůži a šlachovitou postavu, jako by byli rasou sami pro sebe.

Nejsnáze se dal poznat nejstarší a nejsportovnější Joel, protože jeho fotka se občas objevila v místních novinách ve spojení s nějakým sportovním výkonem. Sice ji otiskli jen černobíle, ale i tak jsem znala jeho tvář.

Alice, druhá nejstarší, nosila exoticky obarvené vlasy a oblékala se tak, že se ani pan Garrett nezdržel komentářů, takže i ji jsem rozeznala. George a Patsy byli nejmladší. Jen prostřední tři kluci, Jase, Duff a Harry, se mi pořád pletli. Skoro jsem mohla přísahat, že Jase je nejstarší z těch tří, ale znamenalo to, že je i ten nejvyšší? Duff měl pověst nejchytřejšího ze sourozenců, protože pořád jezdil na šachové turnaje a soutěže v hláskování, ale nenosil ani brýle, ani jiná očividná poznávací znamení intelektuálů. Za věčným průšvihářem Harrym se táhlo jako refrén hromování rodičů: „Harry! Cos to zas proved!“ Andy, prostřední sestra, zase pořád někde běhala a ke stolu nebo do auta chodila vždycy pozdě, až když na ni poněkolkáté volali: „Annnndyyyy!“

Seděla jsem na střeše, jako na bidélku nakukovala do Garrettovic zahrady a snažila se očima najít Andy, vysлідit Harryho nejnovější vylomeninu nebo se pokochat Alicinými praštěnými módními kreacemi. Garrettovi byli mou pohádkou na dobrou noc, i když jsem ještě nevěděla, že i já sama jednou vstoupím do děje.